

Domáca pobožnosť na 6. nedeľu pôstnu s čítaním pašií (5. apríl 2020)

1. Úvod

V mene Boha Otca i Syna i Ducha Svätého

2. Pieseň ES 99

3. Čítanie pašií na Kvetnú nedeľu od bodu „Apoštolský pozdrav“ po bod „Kázeň Božieho slova“

4. Zamyslenie nad Božím slovom (J 13, 3 - 5)

S úctou si vypočujme slová Písma, ktoré sú zapísané v evanjeliu podľa Jána 13, 3 - 5:

„Ježiš vediac, že Mu Otec všetko dal do rúk a že od Boha vyšiel a k Bohu ide, vstal od večere, zložil rúcho a vezmúc zásteru, opásal sa. Potom nalial vodu do umývadla, začal umývať učeníkom nohy a utierať zásterou, ktorou bol opásaný.“

Milí bratia a sestry!

Dnešná nedeľa nesie svoje označenie – kvetná – na pamiatku slávnostného vstupu Pána Ježiša Krista do Jeruzalema. Vtedy bola Jeho cesta vystlaná kvetmi a palmovými ratolesťami, vtedy Mu ľud volal na slávu. Nejde však len o túto jednu udalosť. Ňou sa iba začína reťazec ďalších udalostí, ktoré cez zajatie, vypočúvanie a mučenie Pána Ježiša Krista vedú až k Jeho smrti. V okamihu, keď Pán Ježiš slávnostne vstupuje do Jeruzalema, má pred sebou už len niekoľko desiatok hodín života. Len niekoľko desiatok hodín stačí na to, aby sa slávne „Hosana“ zmenilo na „Ukrižuj Ho!“

Slová evanjelistu Jána nás vovádzajú do atmosféry poslednej večere Pána Ježiša Krista s učeníkmi. On vie, že čoskoro zomrie, vie, že poslednýkrát stoluje so svojimi blízkymi. Vie, že udalosti už spejú ku koncu a Jeho smrť je neodvratná. Času je málo, možnosti už takmer žiadne. Človek v takej situácii spravidla podlieha skepse. Len si to predstavme: človek, ktorý dlhodobo na niečom pracuje – vedec hľadá nový liek, umelec píše nové veľdielo, učiteľ učí, stavbár stavia nové domy - zrazu stojí na prahu smrti, od ktorej ho delí len niekoľko hodín. Čo už teraz objaví? Čo už postaví? Koho už čo naučí? Čo neurobil doteraz, už nemá čas napraviť. Je teda koniec a človek je už úplne bezmocný. Avšak nie Pán Ježiš.

To prvé, veľmi pozoruhodné, ba až zarážajúce je slovo, ktoré nám hovorí, že Pán Ježiš má práve teraz všetko v rukách. Nenachádza sa teda v stave záverečnej rezignácie. Nehľadá späť, nerekapituluje čo všetko stihol a čo všetko ešte mohol stihnúť. Práve naopak: vie, že práve teraz ide do tuhého. Vie, že od Boha prišiel, vie, že k Bohu ide a vie, že Božiu vôľu musí plniť až do konca. Prežíva teda rozhodujúce okamihy – okamihy, v ktorých najviac záleží a bude záležať práve na Ňom. Okamihy, od ktorých závisí, či bude ľudstvo spasené alebo nie. Dobré vie, že ak On teraz zlyhá, už nikto iný nebude mať šancu spasiť svet a zachrániť hriešnikov. Je fascinujúce, ako sa aj na pozadí zdanlivo bezvýznamných udalostí dejú veľké veci. Pán Ježiš, zdanlivo porazený a zajatím vrcholne obmedzený vo svojom verejnom účinkovaní a akomkoľvek konaní, práve teraz koná to najdôležitejšie z celého svojho diela.

Druhým zaujímavým poznaním je slovo o tom, ako Pán Ježiš využíva čas, ktorý ešte má. Vie, že poslednýkrát sedí s učeníkmi, vie, že poslednýkrát má možnosť s nimi slobodne hovoriť. Čakali by sme, že im bude prehovárať do duše, dávať im posledné pokyny k ich nastávajúcej úlohe. Dobré to poznáme. Ak rodič odchádza na pár dní z domu, ešte vo dverách má množstvo usmernení pre deti, ktoré zanecháva doma. Pripomína im, aby načas šli spať, nezabudli vyvetrať, nenechávali zasvietené a mnoho iných rád. Rovnako šéf, ktorý odchádza na dlhší čas a necháva firmu zamestnancom, má pre nich mnoho usmernení. Nečakali by sme to isté aj od Pána Ježiša? Nejakú taktickú poradu? Veď On o pár hodín zomrie a bude na nich, aby niesli evanjelium do celého sveta. Nie je práve toto chvíľa na to, aby im k tomu ešte dačo povedal?

On však nič také nerobí. Namiesto toho im dáva prikázanie lásky a svoju lásku hneď dokazuje službou, keď berie zásteru a umýva učeníkom nohy. Je to vlastne skutočná taktická porada, ktorá však nehovorí o tom, ako treba ľudí presvedčať, čím ich zaujať, čo im nasľubovať či ako ich zaviazať k viere v Boha. Je to porada, kde Majster dokazuje svoju lásku službou. Učeníci tomu porozumeli a presne tak v prvej cirkvi aj fungovali. Ich vzájomná láska sa prejavovala vo vzájomnej službe, pomoci i štedrosti. Listy apoštolov sú plné nabádania k vzájomnej službe, pretože práve tak sa má dokazovať skutočná kresťanská láska. Nič viac nie je potrebné.

My si dnes často lámeme hlavu nad tým, ako osloviť čo najviac ľudí. Chceli by sme mať plné kostoly a organizujeme mnoho konferencií a porád, od ktorých očakávame, že nám dajú návod, ako na to. Pritom ten najjednoduchší a najlepší návod dostávame od samotného Pána Ježiša Krista: milovať sa navzájom a slúžiť si. To je to, čo robili prví kresťania a čo zaujalo všetkých, takže sami zatúžili byť súčasťou tohto „tela Kristovho“.

Dnešné dni nám dávajú veľa príležitostí k prejavovaniu lásky a k službe. V časoch, kedy svet zachvátila pandémia novej choroby sme to práve my, kresťania, ktorí môžeme prejavovať lásku blíznym a možno im aj poslúžiť praktickou pomocou. Možno aj v našom okolí je niekto, kto nikoho nemá a uvíta, ak mu urobíme nákup. Možno sa môžeme zapojiť do nejakej dobrovoľnej služby, organizovanej mestom či humanitnou organizáciou. No aj keď sami nemôžeme vyjsť z bytu, možno môžeme zavolať niekomu, kto je tiež doma sám a potešiť ho pekným slovom, priateľským záujmom či sa za blíznym, bratom i sestry a celý svet modliť. Kto iný ak nie my, kresťania, môžeme a máme byť pripravení a ochotní k službe lásky.

Pán Ježiš nám k tomu dnes dáva príklad. On sám ide ešte ďalej, veď to, že umiera za nás a za celý svet je tiež jedna veľká služba lásky – služba dokonalého Božieho Baránka a služba bezodnej Božej lásky. Jeho láska a Jeho služba sú jedinečné a neopakovateľné. My sami sme prijímateľmi tejto Jeho lásky a môžeme Mu preto za to ďakovať. Nemali by sme však ostať len pri tom. Ak sme sami dostali, je na nás, aby sme ďalej dávali. Veď máme v rukách veľa.

Zdanlivo bezmocný Ježiš Kristus na prahu smrti má všetko v rukách. Je chybou, ak sa kresťan či cirkev v dnešnom konzumnom svete vzdáva svojej misijnej služby mysliac si, že aj tak Božie slovo nikto nechce počuť a Pána Ježiša Krista nikto nechce nasledovať. Máme v rukách veľa – máme Božie slovo, máme evanjelium – tie poklady, ktoré uzdravujú, potešujú a posilňujú svet. Nie sme bezmocní a nemáme prázdne dlane. Prichádzajme teda k ľuďom, bratom, sestram ale aj k opusteným susedom či známym a službou im prejavme lásku, aby tak videli, že patríme Ježišovi Kristovi. Takouto službou vydáme najlepšie svedectvo svojej viery a ľudia v našej láske budú môcť uvidieť Pána Ježiša Krista a sami Mu možno za našu službu ďakovať. Amen.

Pomodlime sa:

Milosrdný náš Pane a Spasiteľu, Ježiši Kriste, ďakujeme Ti za príklad lásky a služby, ktorý si nám dal, stojac na prahu bolestnej cesty na kríž. Ďakujeme Ti, že Ty sám si nás tak miloval, že si svoj svätý život položil za nás. Prosíme Ťa, odpusť nám, ak sami neraz zlyhávame v prejavovaní lásky a nechce sa nám urobiť niečo pre iných, hoci by sme mohli. Pomôž nám svojím Svätým Duchom a rozhorlí nás k láske a službe, aby sme aj v tomto trpiacom svete mohli priniesť iskierku svetla, lásky, pomoci a nádeje niekomu, kto to potrebuje. Prosíme tiež za tento svet a jeho utrpenie. Uzdrav ho, uzdrav chorých, upokoj vydesených, poteš plačúcich a osláv svoje meno, aby všetci videli veľkosť Tvojej moci a slávy. Amen.

Teraz spoločne odriekajme modlitbu Pánovu:

Otče náš, ktorý si v nebesiach...

5. *Pieseň ES 92*

6. *Záverečné požehnanie*

Prijmite požehnanie:

Sám Pán pokoja daj vám stály pokoj vo všetkom. Pán so všetkými vami! Amen.